

РЕШЕНИЕ

№ 10395

гр. София, 25.03.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 55 състав,
в публично заседание на 18.03.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Диана Стамболова

при участието на секретаря Антонина Бикова, като разгледа дело номер **1694** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от Административно-процесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба от Г. Л. Х. чрез адвокат И. А. срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ПАМ) № 25-4332-007202/27.12.2024г. по чл.171, т.1, б. „б“ от Закона за движение по пътищата, издадена от Р. Б. Н.– полицейски инспектор при Отдел „Пътна Полиция“- СДВР, с която на Г. Л. Х. е наложена ПАМ временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 18 месеца. Жалбоподателят излага доводи за незаконосъобразност на оспорената заповед, като постановена при липса на компетентност, при нарушение на изискването за форма, при допуснати съществени процесуални нарушения, при неспазване на материалния закон и несъобразяване с целта на закона. Моли съда да бъде обявена за нищожна оспорената заповед за ПАМ. Претендира присъждане на сторените по делото разноски.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно уведомен, не се явява, не се представлява, не изразява становище по жалбата.

Ответникът – Р. Б. Н. – полицейски инспектор при Отдел „Пътна Полиция“- СДВР – редовно уведомен, чрез процесуален представител оспорва жалбата като неоснователна. Претендира присъждане на разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа страна:

Видно от представените доказателства на 24.12.2024г. около 11.15 ч. в [населено място], по [улица]с посока на движение от [улица]към [улица], Г. Л. Х. управлява лек автомобил „М. АМГ Сб3 М.“ с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на „Ангро и Ко“ – ЕООД. При извършена проверка за употреба на алкохол с техническо средство Алкотест Дрегер 7510 с фабричен №ARNA-0137 в 10.48 часа от поредна проба № 03241 се установява положителен резултат от 2.85 промила на хиляда в издишания от водача въздух. Издаден е талон за медицинско изследване № 0176904 за УМБАЛ Света А., като водачът не е дал кръв за изследване. Съставен е на нарушителя Х. АУАН серия GA с бл. № 3489214/24.12.2024г. за нарушение на чл. 5, ал.3, т.1 от ЗДвП - лицето управлява МПС с концентрация на алкохол в кръвта си над 1.2 на хиляда, установено по надлежния ред.

При тази фактическа обстановка на основание чл.171, т.1, б. „б“ от ЗДвП е наложена обжалваната принудителна административна мярка със Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ПАМ) № 25-4332-007202/27.12.2024г. от Р. Б. Н.– полицейски инспектор при Отдел „Пътна Полиция“- СДВР, с която на Г. Л. Х. е наложена ПАМ временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 18 месеца.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи: Жалбата е процесуално допустима като подадена в срок, от надлежна страна и срещу акт, който подлежи на съдебен контрол.

Разгледана по същество е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално - правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Оспорената заповед е обективизирана в писмена форма, подписана е от издателя си и е издадена от административен орган, разполагащ с материална и териториална компетентност. Същата съдържа изискуемите от чл. 59, ал.2 на АПК реквизити, включително фактически и правни основания за издаване на акта. Не се констатира и допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила.

Оспорената заповед е постановена при спазване на материалния закон.

Съгласно разпоредбата на чл. 22 от ЗАНН за предотвратяване и преустановяване на административните нарушения, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях могат да се прилагат принудителни административни мерки. Случаите, когато могат да се прилагат принудителни административни мерки, техният вид, органите, които ги прилагат, и начинът за тяхното приложение, както и редът за тяхното обжалване се уреждат в съответния закон или указ -чл. 23 от ЗАНН.

Съгласно чл. 171, ал.1 от ЗДвП за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат принудителни административни мерки: като в т.1, б. „б“ от същия закон са визирани хипотезите на временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач: който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или

техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца; при наличие на изследване от кръвна проба или изследване с доказателствен анализатор по реда на чл. 174, ал. 4 установените стойности са определящи.

В конкретния случай като основание за издаване на процесната заповед е хипотезата на чл.171, т.1, б. „б“ от ЗДвП: неизпълнение предписанието за медицинско изследване и вземане на биологични проби за химическо лабораторно изследване за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта.

П. деяние на водача е констатирано с акт за установяване на административно нарушение, съставен от съответното материално компетентно длъжностно лице, който съобразно разпоредбата на чл. 189, ал. 2 от ЗДвП има отнапред придадена материална доказателствена сила относно обективизираните в него фактически констатации. Каквито и да е доказателства за нещо различно от описаното от контролния орган деяние, не се представиха в хода на съдебното производство. АУАН е официален удостоверителен документ по смисъла на чл. 179, ал. 1 от ГПК, приложим на основание чл. 144 от АПК и обвързва съда с материална доказателствена сила, по отношение на така констатираните факти. Предвид последното, при липса на надлежно иницирано оспорване от страна на жалбоподателя по реда на чл. 193 от ГПК на цитирания АУАН, същият обвързва съда да приеме за доказани фактите, удостоверени в него. Съдът намира, че жалбоподателят с представените от него доказателства, не опроверга както формалната доказателствена сила, с която съгласно чл.189, ал. 2 от ЗАНН се ползва АУАН, така и изложените в него фактически констатации.

Посочената мярка - временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство е изрично предвидена в разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП, която следва да бъде наложена на водача на МПС. Изпълнени са необходимите предпоставки, за да бъде наложена конкретната принудителна административна мярка. В случая административните органи действат при обвързана компетентност и налагането на предвидената в закона ПАМ не подлежи на преценка при реализиране на предпоставките за това.

Поради изложеното съдът намира, че оспорваната ЗППАМ е постановена в съответствие с материалноправните разпоредби и с целта на закона, визирана в чл. 22 от ЗАНН, връзка с чл. 171, ал. 1 от ЗДвП - да се осигури безопасността на движението по пътищата и да се преустановят административните нарушения.

С оглед изхода на делото, искането на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е основателно и следва да се уважи в размер на 100 лева съгласно чл. 78, ал. 8 от ГПК, приложим съгласно чл.144 от АПК във вр. чл. 37 от Закона за правната помощ и чл. 25, ал. 1 от Наредба за заплащането на правната помощ /обн., ДВ, бр. 5 от 17.01.06г./.

По изложените съображения, Административен съд – София град, III отделение, 55 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Г. Л. Х. чрез адвокат И. А. срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 25-4332-007202/27.12.2024г., издадена от Р. Б. Н. – полицейски инспектор при Отдел „Пътна Полиция“- СДВР.

ОСЪЖДА Г. Л. Х., ЕГН [ЕГН], да заплати на СДВР юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 /сто/ лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: